

punkscen. Anders spelade gitarr i Brilliant Damage från Vallentuna.

När man intervjuar band som man gillar måste man ju involvera några obekväma frågor också, för att bibehålla den ynka lilla journalistiska (tro)värdighet man besitter, hehe. Så here goes: Det florerar ett rykte om att ni under Wrong Band-tiden hörde er för lite bland folk för att höra vad ni behövde tänka på i er strävan att bli ett "Second Class Kids-band"? Ligger det nån sanning i det där eller är det blott ett illvlligt rykte?

Vi minns att vi efterfrågade konstruktiv kritik från branschfolk på Wrong Band-tiden. Men vi kan inte minnas att vi specifikt frågat om hur vi kunde bli ett Second Class Kids-band.

Då är det kanske dags för det i mina intervjuer obligatoriska "kasta skit på chefen"-momentet. Är det något ni vill kritisera Pelle Dahlström för?

Han har för lite tatueringar! Och den där holländska ugnen han tipsade om i Sundsvall var inte så trevlig.

Va? Han har tipsat om en "holländsk ugn"? (Vad är det som händer med den svenska punkscenen.)

Det där får du fråga chefen om på nästa medarbetarsamtal!

Det kan ni lita på. Okej, för alla utomstående började allt med den första låten som ni tillgängliggjorde – "Stopp min kropp". Gensvaret var ju minst sagt fantastiskt. Blev ni golvade av responsen eller kände ni när ni lyssnade på det färdiga resultatet (och tittade på den färdigklippta videon) att "jävlar, det här är ju bra på riktigt"?

Vi blev totalt golvade, vi hade aldrig kunnat förvänta oss att den skulle få så bra respons. "Stopp min kropp" var den sista låten vi bestämde att vi skulle ha med på EP:n "Vi kan bättre". Vi valde mellan den och en annan låt inför inspelningstillfället. Nu såhär i efterhand känner vi såklart att vi gjorde rätt val.

Er text rör ju i första hand vuxenvärlden, men uttrycket har verkligen slagit igenom även i betydligt yngre åldrar och lärs till och med ut på förskolor. Måste därför slänga in en sann historia från skolgården på min arbetsplats:

En liten somalisk knatte på fem år har klättrat upp i ett träd och hans mamma ogillar sannolikt både själva tilltaget och inte minst tidpunkten.

- Kom ner nu, vi behöver gå.

Ingen ansats från knatten att lyda. En något strängare förmaning från moderns sida följer. Knatten sitter lugnt kvar uppe i trädet. Nu börjar morsan med all rätt tröttna på sin sons provocerande sätt och tar bokstavligt talat saken i egna händer. Hon greppar tag om sin avkomma i syfte att få ner honom från trädet. Då vaknar sonen verbalt och utbrister:

- Stopp min kropp!

Haha, underbart! Vi kan ju inte ta åt oss äran för uttrycket tyvärr, men det är alltid kul att höra såna här historier.

Att lära barn i den åldern att markera gränser genom rimmande ramsor är såklart både lovvärt och pedagogiskt. Det finns ju dock en annan aspekt av frågan, nämligen att barn mår bra av positiv kroppsberöring och att de inte bara ska förknippa kroppsvidröring med tafsande och våld. Jag jobbar som lärare på lågstadiet och tycker att till exempel kramar när de ska säga förlåt till varandra är väldigt effektivt för att få den utsatte att känna sig redo för att förlåta och gå vidare. (Åsikten är skribentens egen och inget som Second Class Kids Magazine förespråkar. / Pelle) Hur ser ni på detta? Så länge kroppskontakten är ömsesidig och sker med samtycke är det såklart positivt.

Rent musikaliskt är "Stopp min kropp" en oemotståndlig dänga och allra bäst är de två tonartshöjningarna. Ett fenomen som kanske mest förknippas med melodifestivallåtar, men det är sannerligen ett underskattat grepp i punklåtar. Hur föddes dessa? Vi skulle göra en tonartshöjning i "Stopp min kropp" från början, men Hanna ville absolut inte ha någon tonartshöjning. Då blev det två tonartshöjningar istället. Numera är Hanna reformerad och föreslår själv tonartshöjningar emellanåt.

Gött. Det finns väl en tonartshöjning i åtminstone en låt ytterligare på plattan va?

Det stämmer, i låten "Ta ställning".

